

**BAPTISTA SZERETETSZOLGÁLAT
REVIP HAJLÉKTALANOK ÁTMENETI SZÁLLÓJA**

**SZAKMAI BESZÁMOLÓ
2011.**

A szálló létrejöttének előzményei, a szakmai program rövid ismertetése:

Az intézménynek otthont adó épület a Léthatáron Alapítvány tulajdonában van, az alapítvány vezetői 2008-tól kezdődően keresték annak a lehetőségét, hogy olyan intézményt hozzanak létre, amely szakmai elképzeléseiben, és célcsoportjában is kissé eltér a fővárosban működő legtöbb átmeneti elhelyezést biztosító intézménytől. A megvalósításhoz különböző pályázati forrásokat, támogatásokat, elsősorban egy korábban az alapítvány fenntartásában működő, de 2006-ban megszűnt intézmény férőhelyeinek visszapótlására nyert támogatást használtak fel. A szerkezetkész épület megvásárlását követően 1-1,5 évig folytak az átalakítási és felújítási munkálatok. A szálló a működését a Baptista Szeretetszolgálat EJSZ fenntartásában kezdte meg REVIP Hajléktalanok Átmeneti Szállója néven.

Az intézmény 2011 júniusában nyitott meg azzal a céllal, hogy tartós lakhatási lehetőséget nyújtson azoknak az 55 év feletti lakóingatlanl nem rendelkező, hajléktalan embereknek, akik különböző forrásból (elsősorban valamilyen nyugdíjszerű ellátásból) származó alacsony, de az önfenntartáshoz elegendő jövedelemmel rendelkeznek, valamint ellátásuk külön gondozási-ápolási szükségletet nem igényel. A szakmai program azokra a hosszabb ideje a fedél nélkül élő idős emberek ellátása köré szerveződik, akik rehabilitációja (már csak életkoruknál és egészségi állapotuknál fogva is) nem az átmeneti intézményekben szokásos munkába állítás-önálló lakhatásra irányuló segítségnyújtás mentén elképzelhető, hanem sokkal inkább egy a személyes lehetőségeket és igényeket figyelembe vevő a közösségi élet lehetőségét nyújtó programmal. A program fontos elemei; a korábbi családi társas kapcsolatrendszer lehetőségek szerinti újraépítése, az együttélési nehézségek kezelése a csoportos szociális munka eszközeivel, a fizikai és pszichés aktivitás megőrzésének segítése, ahol ugyancsak hangsúlyos szerephez jutnak a különféle közösségi programok. Fontos cél továbbá a szenvedélybeteg, a józanságot célul kitűző lakók esetében a józanság támogatása, és nem utolsósorban a felkészítés valamely végleges intézményi formába való átkerülésre.

Technikai feltételek:

A szálló engedélyezett férőhelyszáma 50 volt, a következő megoszlásban: összesen 12 szobában 20 nő és 30 férfi számára biztosít a szálló elhelyezést. A háromemeletes épületben a férőhelyek további bontásban: a földszinten egy háromágyas, saját vizesblokkal ellátott teljesen akadálymentes szoba áll rendelkezésre mozgássérült emberek számára. Az első

emeleten összesen 5 különböző méretű (3-5-6 ágyas) szobában 20 a férfi férőhelyek száma. Az intézmény második emeletén 4 db szobában 20 hölgy számára van ágy, a harmadik emeleti beépített tetőtérben pedig egy ugyancsak önálló vizesblokkal ellátott két személyes lakrészben van lehetőség egy pár elhelyezésre, valamint ugyanitt egy 5 ágyas férfiszoba kapott helyett.

A legtöbb átmeneti szállóhoz hasonlóan biztosítunk:

- a személyes használati tárgyak tárolásához a szobákban és a folyosókon zárható szekrényeket, az élelmiszer, tárolásához hűtőszekrényt, a konyhai felszereléseknek zárható konyhaszekrényt.
- éjszakai pihenésre, személyi tisztálkodásra, főzésre, az étel melegítésére, elfogyasztására, a közösségi együttlétre szolgáló helyiségeket.
- fűtést, világítást, hideg- melegvízzel való ellátást, elektromos áramot
- ágyneműt, melynek kéthetenkénti, vagy szükség szerinti mosatásáról, cseréjéről az intézmény gondoskodik
- mosógépet, szárítógépet a személyes ruházat tisztításához
- a közösségi helyiségekben szórakozást biztosító eszközöket
- takarító, fertőtlenítőszerket, valamint WC papírt

A személyi feltételek:

A szállót működtető szakmai stáb az induláskor:

1 fő intézményvezető.

3 fő teljes állású szociális munkás.

1 fő teljes állású szociális asszisztens

4 fő diák ügyelő

1 fő takarító

1 fő karbantartó

1. Az intézményvezető félállásban a szálló vezetésével kapcsolatos teendőket látja el, félállásban pedig egyéni esetkezelő, valamint három délutáni (6 órás) és egy hétvégi (12 órás) ügyeletet ad a szállón.
2. A szociális munkások öt délutáni (6 órás) és két hétvégi (12 órás) ügyeletet adnak a szállón, illetve 14-16 lakóval folytatnak esetkezelő munkát, a szálló heti team megbeszélésein aktívan részt vesznek.
3. A szociális asszisztens hétköznapiokon a napközbeni ügyeket látja el 8-16-óra között, valamint egyes, a szálló működéséhez szükséges adminisztrációs feladatok tartoznak a munkaköréhez, illetve a személyesen vagy telefonon érdeklődőknek tájékoztatást ad a szálló szolgáltatásairól, a felvétel rendjéről.
4. Az éjszakai ügyeket és délutáni ügyeket egy részét nappali tagozatos, többségében szakirányú képzésben résztvevő, hallgatók látják el. Feladatuk a házirend betartatása, a személyesen vagy telefonon érdeklődőknek tájékoztatást ad a szálló szolgáltatásairól, a felvétel rendjéről, az eseménynapló vezetése, az érkezők-távozóknak regisztrálása,

A működés kezdete, a szolgáltatások meghirdetése, a szálló feltöltésének időszaka:

2011. június elejével már részletezett összetételű szakmai stáb felállítását követően elkezdődhetett a szálló férőhelyeinek feltöltése. Az első beköltözők a Twist Oliver Alapítvány férfi átmeneti szállójáról érkeztek, ők szinte valamennyien már hosszabb ideje erre az elhelyezésre vártak, a velük folytatott esetmunkában hangsúlyos szerepet töltött be az erre való felkészülés-felkészítés.

A REVIP átmeneti szálló bekerült a Menhely Alapítvány diszpécserszolgálatának információs kiadványába, szórólapok készültek, amelyek ismertették a felvétel rendjét és a nyújtott szolgáltatásokat, ezzel egyidejűleg a szakmai stáb felvette a kapcsolatot a különböző társszervezetekkel, illetve meglátogatott jó néhány hajléktalansegítő intézményt abból a célból, hogy az induló szolgáltatásról minél szélesebb körben értesülhessenek az esetleges jelentkezők, valamint az őket segítő szociális munkások. Kifejezett szándék volt, kellő figyelem irányult arra, hogy lehetőleg fokozatosan teljen meg a szálló, ezzel lakóink számára az új intézményhez, új lakóhelyhez és környezethez való hozzászokás lehetőségét, valamint lakótársaikkal, és segítőikkel való megismerkedéshez kívántuk elegendő időt biztosítani, lehetővé tenni. Fontosnak gondoltuk, hogy ezt a folyamatot egyik fél se élje meg túlzottan

nehezen, se a lakóink, se a szálló személyzete. Az első hónapban (június) összesen 3 lakó költözött be, júliusban már - amikor a felvételi folyamat a felmerülő igények mentén újrafogalmazódott - 16-an érkeztek, augusztusban 18 új beköltöző volt, majd a szeptemberben érkező 13 fővel a hónap végére sikerült valamennyi férőhelyet betölteni. Augusztus végéig azonban a női férőhelyeknek kevesebb, mint a felét (8-at) sikerült feltölteni, majd szeptemberben 12 új hölgylakó költözött a szállóra. Ekkor talán valamivel kevésbé tudott érvényesülni a fentebb már említett fokozatosság a beköltöztetésben, mint az azt megelőző két hónapban, ennek lehetséges okaként (később) az üresen álló férőhelyek miatt keletkező, az egyik kolléga beszámolójában *feltöltési kényszerként* leírt érzést jelölte meg a stáb. A beköltöztetéseket nehezítő tényezőként jelentkezett továbbá, hogy a szállón nem állt rendelkezésre minden eszköz, nem volt biztosított valamennyi feltétel, amelyek a szálló lakóinak komfortos elhelyezéséhez szükséges lett volna, ezek egy részét (ágyneműk, hűtők, szekrények, polcok, lámpák stb.) menet közben kellett beszerezni.

A feltöltést követően jelentkeztek azok a kérdések, elakadások, amelyek már az intézmény biztonságos, végiggondolt működtetésnek problémáit vetették fel. Megjelentek az intézményi adminisztráció körüli dilemmák, az eseménynapló vezetésével kapcsolatos kérdések-elvárások, a két stáb (szociális munkások és ügyelők) közötti, megfelelő mennyiségű és minőségű információ átadására alkalmas rendszer kidolgozásának igénye.

Ugyancsak ekkor vált nyilvánvalóvá, hogy az ebben a tekintetben is új stáb egyetlen tagja sem rendelkezik kellő gyakorlattal az egyéni esetkezelés terén, ezért szükségessé vált az akkori intézményvezető mellé olyan szakember segítségét rendelni, aki az esetkezelés módszereinek, eszközeinek tanulásában segítette a stábot, valamint az előzőekben leírt intézményi struktúrák kialakításban, megszilárdításban igyekezett az intézményvezető segítségére lenni.

Az első három hónap során a szociális munkások, az asszisztensek (ügyelők) feladataik, pontosabb meghatározásában, szakmai kompetenciáikban való eligazodásban szorultak leginkább segítségre.

Általánosságban elmondható, hogy szeptember végére kialakult egy olyan helyzet, amelyben a szálló feltöltése ugyan befejeződött, de a szakmai programban rögzített célok megvalósítása érdekében a közös átgondolt munka még nem kezdődött el, illetve annak néhány eleme

menetközben megváltozott. Az alábbiakban néhány erről az időszakról, folyamatról szóló személyes beszámoló olvasható.

„A stáb megalakulása úgy gondolom jól indult. A kezdeti ismerkedés után úgy éreztem, hogy mind szakmailag, mind emberileg jó csapat jött össze. Jól tudtunk egymással kommunikálni, kiegészítettük egymást és a munkamegosztás is működött közöttünk. Közös célokat tudtunk meghatározni, amiknek a megvalósítása azonban nagy részben elmaradt, leginkább időhiány miatt. Próbáltuk az elejétől kezdve a közösségi programokra helyezni a hangsúlyt, de a kezdetekkor minden más előnyt élvezett, mivel a ház működési rendjét is ki kellett találni, meg kellett valósítani. Folyamatosan szaladtak a teamek, úgy hogy lényegében apróságokat beszélünk meg, amik úgy gondolom, lehet nem is a team körébe tartoztak volna.

Az első 1 hónap után egyfajta kényszerfelöltést éreztünk, ami valószínűleg a félrecsúszott kommunikáció miatt alakult így az akkori intézményvezető és a szervezet vezetői között. Gyorsan telt meg a ház, egyszerre több kliensünk lett, és ez mind adminisztratív szempontokból, mind a leülések szempontjából egy hirtelen többletterhet jelentett. A beköltöztetésre nem fordítottunk akkora hangsúlyt, mint most, ennek is lett valószínűleg az eredménye, hogy hamar meg kellett küzdeni a poloskák és csótányok jelenlétével és a rengeteg komplett háztartással, amik túlnőttek a szekrények tárolási kapacitásán”

Tápi Eszter szociális munkás

„A szálló megnyitását követően véleményem szerint a csapat hamar összeszokott, és megmutatkozott rövid időn belül, hogy kinek mi az erőssége, gyengesége, milyen munkamegosztással kellene dolgozni. Zavart okozott, hogy a fenntartó, és a szakmai stábhöz, testvérintézményekhez való tartozás nem volt mindenki számára világos.

A team-munkában és a stábépítésben való segítségnyújtás a vezetőség részéről nagyon jól indult, de aztán a történet elakadt valahol és a vezetőváltásig tulajdonképpen még mindig sok minden a levegőben lógott és a bizonytalanságok fennálltak egészen a legutóbbi időkig. Gondolok itt például leginkább a szálló feltöltésével kapcsolatos dilemmákra. Itt említeném meg a felvételi rendszert, ami szintén folyamatosan alakult, változott. Az egykörös felvételi viszonylag hamar el lett vetve és kétkörössé alakítottuk át a rendszert, ami viszont nem kevés fennakadást okozott”

Rozovits Adrienn szociális munkás

„Szokatlan felállásban indított a REVIP: mindannyiunk számára ismeretlen terep volt az átmeneti szálló, valamint a kezdetektől részesei lehettünk egy új intézmény létrejöttének és fejlődésének. Ez részben izgalmas, részben ijesztő volt számomra. Izgalmas, mert teljesen üres lapra lehetett rajzolni, viszont ijesztő, mert semmiféle sablon nem állt rendelkezésre. Ez az intézmény a szociális háló egy apró lyukát hivatott betömni az átmeneti szálló és az idősek otthona között, ezért merőben más, mint a többi, tartós elhelyezést biztosító szálló.”

Dán Erika szociális munkás

„Érdekes és tanulságos volt számomra az első időszak. Fel kellett térképeznem a házat, milyen berendezések, mérőórák, stb. hol vannak, milyen teendőket kell nekem végezni és meddig terjed a kompetenciám. Bőven volt erre idő, mert szép lassan telt meg a ház, így nem okozott problémát a lakók megismerése, a beköltözések zökkenőmentes előkészítése. Az indulásnál sokat segített, hogy eleinte olyan kliensek érkeztek, akik a házirendet betartották, ismerték az intézményi élet szabályait, sőt észrevételeikkel, ötleteikkel segítették a szálló „beindítását”, felhívták a figyelmünket a hibákra vagy a hozott döntések következményeire.”

Balkányi Márta szociális asszisztens

A működés kereteinek kialakítása, megszilárdítása:

A szálló első három hónapjának történetét és az intézmény elindításának itt részletezett szakasza az addigi szakmai csoportvezető szeptember végi távozásával zárult. Erről az érintett és a fenntartó képviselője már közel egy hónapja egyeztettek.

A szervezet vezetőiben ekkor fogalmazódott meg az az igény, hogy a távozó csoportvezető helyére olyan a személyt keressenek (elsősorban „belülről”, a Léthatáron és a Twist Oliver alapítványok dolgozói közül), akitől az eddigi közös munka tapasztalatai alapján elvárható az erre a szállóra kidolgozott szakmai program megvalósítása.

A szállót szeptember közepe óta Nagy Richárd, az Isola korábbi vezetője, előtte pedig a Fóti úton szociális munkásként dolgozó kolléga vezeti. Ő a hónap utolsó két hetében kezdte meg az ismerkedést a REVIP szálló mindennapjaival, a kollégákkal, az ott folyó team munkával, a lakókkal, azokkal a teendőkkel, amelyeket október 1-től a stáb új vezetőjeként átvett. Az esetkezelő stáb három tagjával való közös munka során hamar kiderült, hogy ugyan ezen a területen mindhárman pályakezdőnek mondhatók, valamennyien elkötelezettek és véleménye

szerint mindannyian szükségét érezték egy olyan intézményi struktúra kiépítésének, amelyben saját erősségeiket hatékonyabban bontakoztathatják ki. A három főből álló team tagjai közt akad remek közösségi ember, akinek a kreativitása, empatikus készsége kimagasló, van olyan, akinek inkább a különböző hatósági ügyek viteléhez, ügyfelei érdekében való közbenjáráshoz van érzéke, valamint az adminisztrációs feladatokban való precizitás az erőssége.

Először két nagy feladattal kellett az elején megbirkóznia: egyfelől a még nem „intézményesült”, sok tekintetben esetleges szálló működésben a munkatársakkal közösen megteremtés a szükséges kereteket; másfelől a szociális munkások a személyes felelősségre alapozott esetkezeléssel kapcsolatos ismereteinek kiterjesztése, az ezekben való gyakorlati segítségnyújtás. Az átmeneti szállókra jogszabályban előírt adminisztráció teljes körű áttekintése, a hiányzó elemek pótlása, valamint ezek vezetésének begyakorlása volt ez egyik első teendő, ebben nagy segítséget jelentett az, hogy ennek mintája már rendelkezésre állt. Azt (a korábban a Twist Oliver Alapítvány átmeneti szállóján dolgozott) adminisztrációt vették alapul, amelynek a kialakításában együtt dolgozó teamnek ő is tagja volt, és működőképessége évek óta megfelelő.

Nyilvánvalóan látszott, hogy szintén fontos feladat az ügyeleti rendszer a három különböző kompetenciájú szereplője (szociális munkás stáb, szociális asszisztens, diákügyelők) közötti egyeztetés, és az ügyeleti munka feladatainak tisztázása, az ezzel kapcsolatos elvárások pontosítása, illetve a szálló életével, a lakóival kapcsolatos információk átadására alkalmas eseménynaplózás elindítása. Kétheti rendszerességgel elkezdődtek az ügyelői teamek, melyekre járt a szociális asszisztens is. A nappali ügyeletes team-munkába való „becsatornázását” nem csak a diákügyelőkével jórészt azonos feladatköre indokolta, hanem az is hogy, korábban az ebben munkakörben dolgozó kolléga a munkájával kapcsolatos kérdéseivel-problémáival sok esetben egyedül maradt, nem volt rendszerszerű lehetősége arra, hogy ezekre válaszokat illetve támogatást kapjon. Az intézményvezető úgy látta, hogy az ezen a területen ugyan pályakezdőnek számító, de egyébként sokoldalú munkatapasztalattal rendelkező szociális asszisztens munkatárs és a szakképzésben lévő diákügyelők egy-egy kérdésben esetenként nagyon eltérő megközelítése kifejezetten hasznos lehet a csoport számára. Az ügyelői teameken az alapok (szakmai etikai kérdések, az egységes fellépés, azonos értékek mentén való kommunikáció, az ügyelet átadás-átvétel, beosztás szabályainak rögzítése stb.) lerakását követően fokozatosan jutottak el az egyre inkább az esetekre, eseményekre fókuszáló megbeszélésekhez.

„Az ügyelői teamen aztán kiderült, hogy igencsak nem eseménytelenek a napok, és az ügyeltesek sok információ birtokában vannak a lakókról, amiknek hasznát vesszük. Ezután indult meg tulajdonképpen, hogy elkezdődött az érdembeni naplózás. Véleményem szerint ez is folyamatosan formálódik azóta, az ügyelői teameken mindig előkerül az eseménynapló helyes vezetése, az információk pontos átadása, főleg kiültetések, felfüggesztések kapcsán az eset részletes, minden pontra kitérő ismertetése. Sokat javult a helyzet, amióta a naplót elektronikus formában írjuk. Így végre könnyen visszakereshetővé váltak az események, egy-egy lakó kapcsán összeszedhetőek a fontos információk, ha éppen valamilyen team-döntés készül valakivel kapcsolatban.”

Rozovits Adrienn szociális munkás

„Az ügyeleti napló elektronikus vezetése az egyik legjobb előrelépés. Olvasható, és mivel könnyen visszakereshetőek az információk, így lényegesen lerövidíti a kutatással töltött időt. A diákok úgy gondolom az elejétől kezdve szerves részét képezik a ház életének. Úgy látom a lakóink elfogadták őket, és a velünk való közös munka is sok fejlődés után konstruktívvá alakult. Az információ jól áramlik, a közös munka jól alakul. A lakógyűlések a nagy érdeklődésre való tekintettel jól szoktak alakulni, felszínre kerülnek azok a problémák, amik a ház működésének megkönnyebbítését vagy épp megbonyolítását célozzák a lakók szemszögéből nézve.”

Tápi Eszter szociális munkás

„A diákügyelők gyorsan beilleszkedtek, egyre jobban számíthatunk a munkájukra, annak köszönhetően, hogy az utóbbi hónapokban rendszeresen, 2 hetente tartunk teamet. Ott alkalom nyílik a problémák „átbeszélésére” és megoldódott az infó átadás is. Nagy segítséget jelentet, hogy a szakmai program és a házirend végső formába öntésének folyamatában részt vettem. Világosabbá vált és tisztábban látom az ügyelet szerepét, feladatait, jelentőségét és felelősségét.”

Balkányi Márta szociális asszisztens

Hozzávetőleg egy hónap után kialakult a szociális munkások team-megbeszéléseinek is a menetrendje, az intézményi adminisztráció rendbetételével egyidejűleg zajlott a még mindig hiányos technikai feltételek biztosítása, a lakóink számára való egységes szolgáltatások nyújtásában mutatkozó hiányok pótlása. A személyi térítési díj fizetésére vonatkozó

félreértések tisztázását követően még éppen időben sikerült korigálni, és a lakók felé is közvetíteni az erre vonatkozó a házirendben is rögzített szabályokat.

Két hónap után a munkatársak örömmel tapasztalták, hogy a rendszeres havi lakógyűlések iránt mekkora érdeklődés, igény mutatkozik a lakók részéről. A 35-40 fő részvételével zajló lakógyűlések arra is rámutattak, hogy mennyire fontos a tervezett közösségi programok elindítása rendszeressé tétele. November elejétől elkezdődtek a szállón az ún. szobacsoportok, amiket azok a lakóinktól felénk érkező jelzések hívták életre, amelyeket az együttélés során az egymást nem, vagy alig ismerő emberek mindennapos konfliktusai gerjesztettek. Mindjárt az elején, az első néhány csoportbeszélgetést követően egyetértés volt a stábben abban, hogy törekedni kell arra, hogy ezek a csoportok ne csupán a konfliktusok mentén jöjjenek létre, illetve ne ez legyen középpontban, hanem bármilyen más közösség teremtésre is alkalmas fókuszú beszélgetéseket lehessen létrehozni. Azt tapasztalták, hogy a nem ritkán még egymás nevét sem ismerő szobatársak -ha egy a beszélgetést mederben tartó segítő jelenlétében beszélnek magukról - mindannyian rácsodálkozhattak arra, hogy mennyi közös szál, hasonló tapasztalat van a nagyon különböző életútjukban, akár a munkakarrier történet, vagy a hajléktalansághoz köthető túlélési stratégiák tekintetében. Természetesen ezzel együtt jó darabig biztosan az együttélés nehézségei, az eltérő értékek és érdekek lehetőség szerinti egyeztetése lesz az elsődleges szobacsoport kiváltó ok.

A közösségi programok szervezése a szállón:

A ház feltöltését követően, lakóink szükségleteit, problémáit jobban megismerve mutatkozott meg igazán, hogy milyen fontos szerepe lehet ezen a szállón a különböző csoportok létrejöttét is segítő közösségi elemeknek. A többségében legalább 10 éve különböző hajléktalan szállókon, és/vagy utcán élő ügyfeleink közül sokaknak túlélési stratégiává, elemi érdekké lett a lakhatás mellé kényszerűen rendelt, nem választott lakótársakkal való kapcsolat, a megismerés lehetőség szerinti elkerülése. Sok esetben csak a konfliktusok mentén „találkoznak”, beszélnek egymással. Az 50-es éveik végén, a 60-as éveik elején-közepén járó lakóink közül sokak számára még közeleli és néha feldolgozatlan élmény a rendszeres munkatevékenységből való kiesés, a nyugdíjassá, egészségi okokból munkaképtelenné válás, sokan szenvednek a tétlenség „haszontalanság” érzésétől. Mindez gyakran párosul a társas kapcsolatok hiányából következő magányossággal, szorongással kedély és szenvedélybetegségekkel.

Tekintve, hogy REVIP szálló egyik alapvető célja a hosszú távú lakhatás biztosítása, ezt elősegítendő fontos, hogy minél több olyan alkalmat teremtünk, amelyben ügyfeleink közösen tevékenykedhetnek, szórakozhatnak, programok szervezésével kell támogatnunk a közösségteremtő élményekhez való hozzájutást. Annak érdekében, hogy lakóink szellemi és fizikai aktivitásának megőrzését elősegítsük, valamint, hogy valódi közösség(ek) jöhessenek létre:

- Szerveztünk kertben bográcsozást, amelyet az ismert kőleves mese módszerére felfűzve lakóinkkal közösen készítettünk el.
- Bárzongoristát hívtunk a szállóra, aki táncdalesttel vetélkedővel egybekötött kívánságműsort adott a lakóinknak.
- A karácsony közeledtével, közösen készítettünk adventi díszeket a háznak, valamint mézeskalács díszeket sütöttek a lakóink az egyik társintézményünk lakóinak
- Az ELTE diákjaiból álló színjátszó csoport adott táncestet a házban
- Karácsonykor közösen készítettük a vacsorát, a lakóinknak szánt személyes és közös ajándék átadása előtt pedig a közeli Baptista gyülekezet vezetője néhány gyülekezeti taggal vendégségbe jött a szállóra, énekeltek imádkoztak, hogy azok a lakóink is méltóképpen ünnepelhessenek, akik számára fontos az ünnep szakralitása is.

Stábépítő tréning

November végére fogalmazódott meg az a szükséglet, hogy a fél éve együtt dolgozó stáb és az ekkor még új csoportvezető a szervezet vezetőivel egy stábépítő tréning keretében rátekintsen az eddigi működésére, a szálló házirendjét és szakmai programját pontról pontra végigbeszélve azt az eddigi tapasztalatokkal összevetve, ha szükséges módosítsa, illetve viszont, a közösen megalkotott és írásban rögzített megállapodásokhoz igazítsa a működést. A december eleji két napos megbeszélés eredményeként megszülettek a szálló új alapidokumentumai, valamint fény derült arra, hogy az eddigi iktatási gyakorlat nem felel meg a hatósági elvárásoknak, ezt gyakorlatilag ugyancsak a főtí úti szálló mintáját követve újra kellett alkotni.

A fontosabb változtatások, amelyekben megállapodtunk:

- az egyéni esetkezelős gyakorlattól el kell mozdulni a csoportos irányába (ez nem jelenti az egyéni beszélgetések lehetőségének a végét),

- további elemekkel kell gazdagítani a közösségi programokat,
- módosítottunk a felvétel rendjén, nagyobb súlyt kapott az öfenntartáshoz szükséges anyagi eszközök megléte, mint feltétel,
- a várakozók listáján az első négy helyen lévő ügyfeleket már a beköltözés előtt akár hónapokkal bevonjuk a szálló életébe

A szálló lakóira vonatkozó összesített adatok:

HONNAN ÉRKEZETT	Fő	%
Utca	12	20%
Éjjeli menedékhely	18	30%
Átmeneti szálló	21	35%
Munkásszálló	2	3%
e.ü. intézmény	3	5%
szívességi lakáshasználat	3	5%
idősek otthona	1	2%

ÉLETKORI MEGOSZLÁS	Fő	%
50-55	7	12%
56-60	27	45%
61-65	17	28%
66-70	6	10%
71-75	3	5%

JÖVEDELMI HELYZETRE VONATKOZÓ ÖSSZESÍTÉS		
szerződéses munka jövedelem	3	5%
rendszeres alkalmi munka	6	10%
öregségi nyugdíj/időskorúak járadéka	23	38%
jövedelempótló támogatások	5	8%
munkaképesség csökkenésből származó TB és önkorm-i ellátások	18	30%
jövedelem nélküli (eltartott)	5	8%

Tavaly a működés hat hónapja alatt összesen 60 lakója volt a szállónak, és 16 esetben szűnt meg az intézményi jogviszony. A jogviszony megszűnésnek a legtöbb esetben (6) a házirend megsértése volt a kiváltó oka, a második leggyakoribb (5) a lakó saját kérése (közülük négyen lakást béreltek). Három fő jogviszonya szűnt meg az intézménnyel és a segítővel való együttműködés hiánya miatt, két esetben pedig az egy hónapot meghaladó térítési díjtartozás került sor a jogviszony megszüntetésére.

Lakóink közül az a 17 fő (28%) számított a legalacsonyabb jövedelműnek, (ide nem számítva azt az 5 lakót, akik teljesen jövedelem nélkül, eltartottként élnek), akik havonta kevesebb, mint 30 000 Ft-rendszeres jövedelemből éltek, a legmagasabb jövedelem 103 000 Ft/hó volt.

„A júniusi nyitástól számítva december 31-ig 17 emberrel volt alkalmam együtt dolgozni. 8 hölgy és 9 férfi ügyféllel, az átlag életkoruk pont 60 év. A legfiatalabb kliens egy 54 éves hölgy volt, a legidősebb egy 70 éves úr volt. Az átlag jövedelem 50.745.- forint, ebből 5 embernek 30.000.- forint alatti a jövedelme és 2 ember volt, akinek 100.000.- feletti. A beköltözéskor 3 ember rendelkezett öregségi nyugdíjjal, jelenleg ez a szám 4 főre emelkedett. Az öregségi nyugdíjasok mellett 3 fő rokkantnyugdíjas, 1 baleseti járadékos, 2 fő az aktív korúak ellátását kapja, 1 fő pedig alkalmi munkából tartja el magát. A legjellemzőbb a középfokú vagy az alatti végzettség, szakma, de emellett 2 fő egyetemi végzettségű lakóm is volt. Közülük 6 fő éjjeli menedékhelyről, 5-en másik átmeneti szállóról, 2 fő egészségügyi intézményből, 1 fő munkásszállóról, 1 fő utcáról és 1 fő szociális otthonból érkezett hozzánk, emellett 1 fő szívességi lakáshasználó volt

A gondozási terv és egyéni megállapodás megkötése minden esetben a klienssel együtt gondolkodva találódott ki. Elsősorban az egészségügyi állapot felmérése az, ami kiindulópontot jelentett, hiszen 55 év feletti emberekről van szó, akik akár éveket is tölthettek az utcán, és ez nyomot hagy az emberen. A lakcímbeljelentések után a fele esetben megtörtént az új házi orvos felkeresése, és a vele való egyeztetések egy általános orvosi vizsgálat során. A többiek esetében élő kapcsolatuk volt egy-egy házi orvossal, vagy orvossal, aki kezeli őket a rendszeres kórházi kezelések alkalmával, vagy akihez a régebbi lakóhelyükön tartoztak.

A hobbik és érdeklődési körök mentén továbbhaladva próbáltunk olyan elfoglaltságokat találni, amivel akár a házon belüli közösség életébe, akár az azon kívülibe bevonható volt az ügyfél. Ez volt a legnehezebb véleményem szerint.

Tápi Eszter

„Összesen 19 emberrel dolgoztam együtt júniustól, 6 nővel és 13 férfival.

Az életkori megoszlás a következőképp alakult. Összesen 6-an vannak 60 év alatt, a legfiatalabb 53 éves férfi. Ketten vannak 65 év felett. Tehát jórészt 60 és 65 év közöttiek a kliensek. Az átlagéletkor: 61,3.

Ennek megfelelően alakul a jövedelmi helyzet képe. Heten öregségi nyugdíjat kapnak, Öten rokkantsági nyugdíjasok. Hárman élnek valamilyen rendszeres jövedelemből (Rendszeres szoc. segély, aktív korúak ellátása, baleseti járadék). Közülük ketten alkalmi munkákat vállalnak. Három fő alkalmi munkából él, ebből két ember hosszú évek óta eseti megbízással az FKF-nél dolgozik. Egy fő vár nyugdíjaztatására, idén tölti be az irányadó korhatárt. Őt párja tartja el. Jelenleg a páros szobánk lakói.

A jövedelem átlagolásával 39 000 Ft, jött ki. Öt ember rendelkezik a szállón élőkhoz képest valamivel magasabb jövedelemmel, ez azt jelenti, hogy 60 000 Ft felett van keresetük, vagy nyugellátásuk. A legmagasabb jövedelem 74 000 Ft (öregségi nyugdíj). Kilencen 25 0000 és 30 000 Ft közötti jövedelemmel rendelkeznek. A legalacsonyabb jövedelem a már említett nyugdíjaztatásra váró hölgyé, akinek jelenleg nincs semmilyen bevétele. Négy főnek 40 000 Ft közelében van a havi jövedelme.

A hajléktalanná válás ideje elég döbbenetes képet mutat. Mindössze négyen vannak, akik 2005 után váltak hajléktalanná. A legrövidebb ideje utcán vagy fapadon élő hölgy, 3 éve vált hajléktalanná, amikor kilakoltatták Miskolcon. Hét lakó hozzátétőlegesen 8-10 éve járja az ellátórendszert. A legtöbben, nyolcan több mint 15 éve hajléktalanok. Egy férfi 1966 óta munkásszállók, majd fapadok, átmeneti intézmények lakója.

A hajléktalanná válás okát tekintve a legtöbben, jellemzően férfiak esetében a válást jelölik meg. a nők között a legjellemzőbb a lakásmaffia, uzsorakölcsön, alkoholistává válás, ezután munka, lakás elvesztése. A nemek tekintetében vegyesen fordul elő, hogy közeli rokon tette ki az utcára, adta el feje felől a házat. A klienseim közül öten jártak így.

A legtöbben megjárták az utcát. 12-en éltek közterületen, van, aki egyfolytában 2 évig. A legjellemzőbb azonban, hogy szinte mindenki megjárta az intézményrendszer összes ellátási formáját. Mint feljebb írtam a legtöbben nagyon hosszú ideje hajléktalanok, így a szállós, fapados tapasztalatok elég széles körűek. Nem ritka, hogy kb. 5-6 átmeneti szállót és több fapadot is használtak már míg hozzánk eljutottak. Mindössze ketten vannak, akik csak átmeneti szállós tapasztalattal érkeztek hozzánk. Négy ember az, aki az utcára kerülése után még fel tudott kicsit kapaszkodni, és lakott albérletben egy ideig, de tartósan nem sikerült a kilépésük a rendszerből. Érdekesség, hogy általában a nők körében jellemző a szívesség

lakáshasználat. Az én klienseim körében azonban négy férfi az, aki viszonylag huzamosabb ideig szívességi lakáshasználó volt különböző hölgyeknél.

Az iskolázottság elég vegyes képet mutat. Öt ember 8 általános végzettséggel rendelkezik, de közülük is ketten azért elsajátítottak szakmát. Egyikük sofőr, a másik pedig OKJ-s bizonyítvánnyal rendelkező vagyongőr. Öten szakmunkás, vagy ipari iskolában végeztek. Hat főnek van középfokú végzettsége, ebből négynek technikuma is van az érettségén kívül. Hárman rendelkeznek felsőfokú végzettséggel, ketten főiskolai, egy hölgy pedig egyetemi végzettséggel. Az iskolázottság és a hajléktalanná válás ideje, okai között nem találtam jellegzetes összefüggéseket. Érdekes azonban, hogy halványan az rajzolódik ki, hogy a kevésbé iskolázottak váltak később hajléktalanná. A 10 8 általánost és szakmunkást végzett emberből 7-en 2000 után kerültek utcára, A magasabb végzettséggel rendelkezők körében két ember kivételével mindenki jóval 2000 előtt.”

Rozovits Adrienn